

SCHADUW
LUIJTEN

MINTHRILLER

HUGO LUIJTEN

LANNOO

Hugo Luijten - Schaduwlijnen

Minithriller

I

‘Ik zie dat jij de lockdown aardig doorstaat?’
Hoofdinspecteur Ilse Lemmens wendde haar hoofd in een vaag gebaar van walging af, marcheerde door naar het klapraam, trok de hendel omhoog en duwde het venster met een bruusk gebaar open. Een baan licht sneed door het schemerdonker van de kleine living annex open keuken en viel op het lage salontafeltje, waar minstens twintig dichtgeknepen blikken pils van een onbekend merk in een aureool van stofdeeltjes een overvolle asbak omsingelden. Uit de richting van het bed dat langs de salontafel stond klonk een onderdrukt gemurmel van iets dat op een hoop vodden leek. In een paar trage bewegingen nam die amorfe massa de vorm aan van haar baas, commissaris Stef Cools.

‘Een collega aan mijn deur op een zaterdag, het is godgeklaagd’, klonk een stem als schuurpapier.

‘Trek op zijn minst je schoenen uit voor je gaat slapen’, zei Ilse verwijtend, terwijl Cools rechtop ging zitten en zijn kleren fatsoeneerde.

‘Wat is de reden van uw *blyde incomste*, collega Lemmens’, vroeg Cools schor. ‘Toch niet om een of andere corona-actie want dan trek ik direct weer wat blikken open.’ Hij ging moeizaam rechtop staan, alsof hij zijn dreigement kracht wilde bijzetten.

Ilse negeerde hem. ‘Zat je hier alleen?’ Ze knikte naar het tafeltje vol blikken. ‘Dat zijn er zelfs voor jouw doen wel erg veel.’

Cools grijnsde. ‘Lockdown hè, dan mag niemand op bezoek komen.’

Ilse bekeek de kleine ruimte met een meewarige blik. ‘Over een kwartier ben je buiten, ik wacht in de auto. En was je alsjeblieft.’ Ze stapte in de richting van de voordeur.

‘Maar wat is er dan aan de hand?’ wilde Cools weten.

‘Een bankdirecteur werd met een panty gewurgd door een medewerker, die dat zelf echter niet overleefde.’

Cools bekeek zijn handen, alsof hij wilde natellen of zijn vingers er nog aanzaten. ‘Wachtwacht... hoe kan die medewerker nu...’

‘Je hebt nog dertien minuten’, onderbrak Ilse hem en stapte naar buiten.

II

‘Hèhè, het fenomeen Cools is ook gearriveerd!’ Hoofdcommissaris Hortense Durbecq keek over de rand van haar strenge brilletje naar Cools en Ilse, die de observatieruimte binnenkwamen.

‘Ik meen mij een memo te herinneren waarin expliciet gesteld werd dat thuiswerken de voorkeur had’, zei een opmerkelijk frisse Cools.

‘Dat is dan de eerste memo in maanden die jij gelezen hebt’, mopperde Durbecq en wendde zich zo abrupt naar het observatieraam dat de koperen punten aan het gouden koord van haar uniform tegen elkaar tinkelden. In de verhoorruimte zat

een man voorovergebogen aan een tafel. Op ruime afstand bladerde zijn advocaat in een stapel papieren.

‘Zwijgt nog altijd?’ vroeg Ilse.

Durbecq knikte. ‘Ik mag hangen als hij er iets mee te maken heeft.’ Ze keek naar Cools. ‘Of dat hier moet nog een plotselinge aanval van vernuft krijgen, anders laat ik ‘m gaan.’

‘Thomas, geef eens *efkes* in vijf minuten een update van een half uurtje?’ vroeg Cools aan inspecteur Thomas Degraet, het jongste teamlid. ‘Deze twee zijn kennelijk niet van plan mij heel veel te vertellen.’

Degraet dook in een map met haastig volgekriebelde formulieren. ‘Vrijdagmiddag, dus de kuisvrouw kwam wat eerder. Zij trof in een bankgebouw aan de Veltwijcklaan in Ekeren twee medewerkers dood aan. De directeur...’, even rommelde hij in de paperassen, ‘...Yolande De Blicck, 42 jaar, werd gewurgd met een panty.’ Hij hield een foto omhoog en Cools nam ze aan. Een vrouw lag half zittend op de grond, gekneld tussen de benen van een tweede, meer dan struise vrouw. De wurgpanty verdween in de onderkin van de directeur om te eindigen in de vuisten van de ander, wier hoofd achterovergeknakt over de bureaustoel hing.

‘Wie is die andere madam?’

‘Alice Coens, 37 jaar, bankbediende. Gezien haar gewicht en conditie, moet de inspanning haar teveel zijn geworden want ze bezweek aan een hartsilstand.’

‘Dat is nog eens een *cat fight*’, mompelde Cools en gaf de foto terug. Hij trok zijn leren jack uit, hing het over een stoel en wreef door zijn volle kop haar, die nog een beetje naar shampoo rook. ‘Theorie?’ vroeg hij terwijl hij de dop van een thermosfles losschroefde.

‘Cif?’ riep Durbecq.

‘Hoofdinspecteur Cifuentes de la Paz, het genie uit de Andes!’ riep Cools. ‘Wat heb je nu weer uit de donkerste krochten van het *world wide web* weten te toveren?’

Cif bleef stoicijns onder de woordenvloed en stond op. Over zijn bolle buik spande een zwart T-shirt waarop in grote witte letters “WTF” stond, met in het klein *Where’s the food* eronder. Hij schoof zijn beduimelde brilletje recht op zijn neus.

‘Het lijkt erop dat medewerker Alice Coens grote bedragen via een ingewikkelde constructie wegsloofde. Ik heb nog niet kunnen uitdokteren hoe het precies werkte, maar volgens het hoofdkantoor van de bank zijn er miljoenen foetsie.’

Cools klakte met zijn tong.

‘De directeur moet het bedrog ontdekt hebben, waarop Alice haar vermoord heeft’, poneerde Ilse een hypothese.

‘En waarom zit hij dan hier?’ vroeg Cools, wijzend op de man in de verhooruimte.

‘Dat is Yves Schyns, 35 jaar, de derde en laatste medewerker’, antwoordde Durbecq.

‘Alibi?’

‘Hij was gisteren niet op kantoor, werkte vanuit thuis maar heeft keurig ingelogd in het systeem.’ Thomas stopte de papieren in een dossiermap. ‘Niemand kan het echter bevestigen, zijn vrouw zit in hun vakantieverblijf in de Ardennen, vlakbij de Luxemburgse grens ter hoogte van Weiswampach. Zij mag zich echter vanwege de coronamaatregelen niet verplaatsen, dus een alibi heeft hij niet.’

‘Goh’, zei Cools cynisch.

‘Zijn alibi – of het gebrek daaraan - is nog niet eens het vreemdste’, vulde Ilse aan. ‘Hij wilde niet meewerken aan een getuigenverhoor, beweerde dat hij corona had.’

Cools keek op. ‘Beweerde?’

Thomas sloeg zijn mapje dicht. ‘Ja. We hebben gisteravond nog wetsdokter Dierckx opgeroepen om bij hem thuis een test te laten afnemen. De resultaten daarvan zijn nog niet bekend. Maar hij had geen symptomen.’

‘Hoe kan hij dan beweren dat hij corona had?’

Ilse klopte Cools kameraadschappelijk op de schouder. ‘Daarom zit hij dus hier.’

‘Om dezelfde redenen waarom jij hem dus wil laten gaan?’ vroeg Cools en wendde zich naar Durbecq.

‘We mogen hem 24 uur vasthouden’, antwoordde deze. ‘Maar daarvan zijn er al bijna twintig voorbij.’ Cools zweeg en keek naar de man in de verhoorruimte. ‘Kunnen we zijn aanhouding niet verlengen?’

Durbecq snoof. ‘Mijnheer komt hier na de middag binnenvallen en vraagt dan doodleuk om verlenging. Zo werkt dat niet hè Stef! Wat moet ik tegen de onderzoeksrechter zeggen, hm? Mijn commissaris nam gisteravond zijn telefoon niet op, dus doe er nog maar een paar uur bij?’

Voorzichtig walste Cools met zijn bekertje koffie. ‘Allez Hortense, vind je het zelf dan niet erg toevallig allemaal?’

‘Maar wat is zijn rol dan geweest?’ vroeg Thomas. Hij tikte met een pen op het dossier. ‘Die twee tantes liggen daar wel in innige omstrengeling.’

‘Precies!’ baste Durbecq. ‘De verdachte is naar de eeuwige jachtvelden en haar centen staan op de Seychellen. Maak die case maar rond, andere bewijzen had je vanaf gistermiddag kunnen verzamelen dat er de stukken afvlogen. Nu is de tijd om, uit het water en aankleden.’

Langzaam bracht Cools het bekertje inmiddels afgekoelde koffie naar zijn mond, dronk het in één keer leeg, frommelde

het bekertje op en gooide het onder de tafel in een prullenbak. ‘Kan allemaal wel zijn, maar ik geloof er geen lap van.’

‘Ik ga geen figuur slaan door onschuldige bankbedienden vast te zetten’, siste Durbecq. ‘Er zijn in de geschiedenis betere alibi’s geweest, zeker. Maar met dat criterium kunnen we in deze coronacrisis voor elke moord het halve land opsluiten. Er is geen kat met een waterdicht alibi!’

‘*Yeahyeahyeah...*’ wimpelde Cools haar bezwaren weg. ‘En degenen die buitenkomen hebben een mondkapje voor hun gezicht en dus automatisch ook een alibi. Zullen we de tent hier dan maar sluiten? Niemand heeft het gedaan.’

Durbecq rolde met haar ogen. ‘Maar we hébben al een verdachte, Stef! Wat heeft Yves Schyns er dan in vredesnaam nog mee te maken? Er is geen spoor van een worsteling en zijn vingerafdrukken zitten van de archiefzolder tot aan de kluis in de kelder.’

‘O ja?’

‘Ja Stef, de man werkt daar!’ Driftig keek ze de observatieruimte rond. ‘Zeggen jullie ook eens iets!’

‘We hebben te weinig Stef’, zei Thomas aarzelend. ‘Te weinig, enfin... we hebben zelfs een verdachte. Als we die geldstromen in kaart kunnen brengen hebben we haar, vermoed ik.’

Cools draaide zich om naar Cif, maar deze zwaaide heftig met zijn vinger voordat Cools een vraag kon stellen. ‘Ik bemoei me nergens mee Stef. Ik lever de feiten, de conclusies zijn voor jullie.’

‘En jij?’ vroeg Cools aan Ilse.

Ilse blies een lok uit haar gezicht. ‘Ik weet het niet. Na twintig uur aan een dood paard sleuren begin ik het wel beu te worden.’

‘Bon’, zei Cools en staarde even voor zich uit. ‘Als het zo zit. Ik rij nog even langs de super voor een tig-pack pinten, en als jullie mij zoeken: ik ben aan het thuiswerken.’

III

‘Wat mij betreft heb jij voorlopig genoeg gedronken.’ Iedereen keek op naar de deur van de observatieruimte, waar wetsdokter Lieve Dierckx binnenkwam.

‘Dag schat’, zei Cools en gaf haar een vluchtige kus op de wang. ‘Ik wilde net naar jou toe komen om je ten huwelijk te vragen.’

‘En dan bij jou in dat rovershol intrekken zeker, nee merci. En trouwens: als je bij mij aanbelt geef ik je aan wegens een niet-essentiële verplaatsing.’

‘Het autopsierapport ligt natuurlijk al op mijn...’ Cools keek rond. ‘Eh, bureau?’

Dierckx tikte met haar wijsvinger tegen haar slaap. ‘Het zit hier, aan uittypen ben ik nog niet toegekomen. En ik denk er niet over om mijn hoofd op de smerigste vierkante meter van het hele politiebureau te leggen.’

‘Je kunt je hoofd ook ergens anders bij mij leggen?’ zei Cools en grijnsde.

‘Als de tortelduifjes klaar zijn, alstublieft?’ onderbrak Durbecq hen. ‘Wat heb je voor ons, Lieve?’

‘Kort en krachtig: beide dames zijn vermoord. Eerst zijn ze met ether verdoofd, nadien kregen ze een overdosis insuline, via de hoofdhuid ingebracht.’

‘Die Alice heeft de directrice dus niet vermoord?’ vroeg Thomas.

‘Als je wat meer ervaring hebt, Thomas, dan zul je ontdekken dat doden zelden in staat zijn om iemand te wurgen’, antwoordde Lieve. ‘Wat je wel al kunt doen is een reden bedenken om een lijk vol insuline te spuiten.’

‘Ik vroeg het maar’, mompelde Thomas bedeesd.

‘De nylons zijn dus na de dood bij Yvonne De Blicck aangebracht?’ wilde Cools weten.

Lieve keek hem aan. ‘Sporen waren er wel, maar niet van wurging.’

‘Welke sporen dan wel?’

‘Haar bh was omhooggeschoven en twee van de drie haakjes van de sluiting waren los. Huid wel geschaafd maar geen wondjes. Dat moet dus *post mortem* zijn gebeurd. En aangezien er in het kantoor verder geen enkel spoor van geweld is aangetroffen, gok ik op verplaatsing.’

‘Dan is er nogal stevig gesleurd met dat lichaam’, vond Cools. ‘Ik krijg die haakjes normaal toch niet zo snel...’

‘Ik wil het niet weten!’ riep Ilse.

‘Groot gelijk’, zei Lieve en keek Cools vals aan. ‘Maar de belangrijkste conclusie is misschien wel dat de dader de slachtoffers gekend moet hebben.’

Durbecq keek op. ‘Hoe kom je daarbij?’

Met een sis schroefde Cools de dop van de thermosfles nog eens los en schonk in. ‘Omdat de dader anders nooit dicht genoeg kon naderen om de slachtoffers te bedwelmen.’

Lieve maakte van haar hand een pistool, schoot op Cools en blies de rook weg. ‘Allez, jullie komen er verder wel uit? Ze hebben namelijk iets uit de Schelde gevist waar ik kennelijk dringend naar moet kijken.’ Als een frisse wervelwind verliet ze de observatieruimte voordat iemand nog iets had kunnen vragen.’

‘Bon, wat betekent dit?’ vroeg Cools op professorale toon en slurpte van zijn koffie. Durbecq keek op haar horloge. ‘Dat je minder dan vier uur hebt om “Ernstige aanwijzingen van schuld” bij Yves Schyns te ontdekken. Anders vliegt hij *über alle Berge*, zoals onze oosterburen het zo treffend weten te formuleren.’

IV

‘We weten dus dat er een andere dader was, maar Yves Schyns kunnen we op dit moment niks ten laste leggen’, vatte Ilse de ontwikkelingen samen toen Durbecq de observatieruimte verlaten had.

‘Waar is zijn advocaat trouwens?’ vroeg Thomas.

‘Die ging net naar buiten’, zei Cools. ‘Ik hoop dat Durbecq hem aan de praat houdt.’

‘Heeft er nog iemand interesse in de camerabeelden?’ vroeg Cif van achter zijn laptop.

Cools veerde op. ‘Twintig uur onderzoek en de beelden zijn verdomme nog niet eens bekeken?’

Cif hief zijn armen in onschuld omhoog. ‘Ze komen van een externe firma. Veel coronazieken, daarom was er vertraging.’

‘Ik word nog eens ziek van die corona zonder het virus op te lopen. De bewakingscamera’s van de stad dan, stond daar nog iets op?’

‘Bewakingscamera’s in een rustige buitenwijk van Ekeren?’ Cif schudde grinnikend zijn hoofd. ‘In de tijd dat jullie lijken aan het opensnijden waren, heb ik wel al het tijdperk afgebakend en er al eens doorheen geklikt.’

Cools wenkte de anderen en beende naar Cif. ‘En wat heeft *el patron del mac* ons daarover te vertellen?’

Cif knakte met zijn vingers. ‘In de inkomhal, waar de geldautomaten staan, is de camera al een week kapot. De firma werd al twee keer gebeld door Alice Coens. Een van de slachtoffers, dus het lijkt tamelijk onverdacht.’

‘En die firma? Geen banden met Yves Schyns?’

‘Voor zover ik nu heb kunnen ontdekken niet. Bovendien staan ze los van de bank, het is een autonoom beveiligingsbedrijf.’ Cif keek opzij naar Cools. ‘Daarom duurde het ook even: de beelden worden op een aparte plek bewaard.’

‘Jajaja...’ zei Cools ongeduldig.

‘Het vervelende is dat die camera ook het looppad naar de voordeur filmt. Daar zijn dus ook geen beelden van.’

‘Is er nog iets van beeld overgebleven?’ vroeg Ilse.

‘Nog één camera, die de inrit van de parking bestrijkt.’

‘Haha! En daar staat de schurk natuurlijk op!’ riep Cools.

‘Wel eh, niet echt. Het ding gaat maar tot aan de perceelgrens, meer is wettelijk niet toegestaan. Wat er wel...’

Thomas nam de muis en klikte de beelden op vooruit spoelen.

‘Misschien is er nog iets anders te zien?’

Cif gaf hem een pats op de vingers. ‘Als je er niet met je grote pollen had aangezet, was dat nu al in beeld geweest.’

‘Verdomme mannen, we hebben geen uren hè?’ baste Cools. ‘Wat heb je kunnen spotten?’

‘Kijk hier eens naar’, zei Cif en spoelde het filmpje vooruit. ‘Niks te zien hè?’

Een lege oprit kwam schokkerig voorbij, terwijl de cijfers in de hoek in razende vaart optelden.

‘Maar hier...’ zei Cif en klikte op still. ‘Bekijk dit eens.’ Hij vergrootte het beeld.

‘Wat is dat? Een bol van het Atomium?’ vroeg Cools.

‘Bijna. De verchromde brievenbus in de voortuin.’ Cif klikte de cursor stukje bij beetje verder, en er schoof onmiskenbaar een schim over de blinkende bol.

Zuchtend zette Cools een stap achteruit. ‘En dat is het? Een zwarte streep?’

Cif wees naar de teller. ‘Het bewijst dat iemand rond het tijdstip van de moorden het bankkantoor is binnengegaan.’

‘Natuurlijk ging daar iemand binnen, dat insulinespuitje hebben ze vast niet van de Heilige Geest gekregen.’ Cools sjokte terug naar het observatieraam en wees naar Yves Schyns, die met zijn advocaat overlegde. ‘Het gaat erom of hij dat was.’

‘Kan het nog wat groter, Cif?’ vroeg Ilse.

‘Ik mag dan oude ogen hebben, een streep blijft een streep’, monkelde Cools en smet met een vies gezicht zijn half bekertje koffie in de vuilnisbak.

‘Dat is een jas. Een groene jas!’ Thomas richtte zich op. ‘Kom toch maar even kijken Stef.’

In twee stappen stond Cools weer achter zijn collega’s. ‘Een mouw, lijkt het wel.’ Hij priemde naar het scherm. ‘En is dat geen knoop, of een speldje?’

‘Kan...ik weet het niet, het beeld is te vaag’, vond Ilse.

‘Ik heb een vaag gevoel dat het niet noodzakelijkerwijs de goede kant opgaat’, klonk de doorrookte stem van Durbecq bij de deur. ‘De advocaat is laaiend, hij eist dat we Schyns onmiddellijk vrijlaten.’

‘Hortense!’ bulderde Cools. ‘Je komt als geroepen! Regel onmiddellijk een huiszoekingsbevel. We draaien die Schyns zijn kot ondersteboven tot we die groene jas hebben!’ Durbecq liep kalm, maar met een onmiskenbare versnelling in de richting van het groepje en keek naar het beeld. ‘Een grijze

streep? Je wil een huiszoekingsbevel om een grijze streep te zoeken?’

Cools gromde. ‘Het is groen, Hortense. Een jas, een trui, een pull, een godverdegod-weet-ik-wat..!’

Durbecq boog zich voorover, tuurde naar het scherm en kwam weer overeind. ‘Het is zaterdag, de onderzoeksrechter zal niet...’

‘Al zit de onderzoeksrechter zaterdags de hele dag op het schijthuis, het kan mij niet bommen!’ riep Cools. ‘Wij springen nu in de auto en voor we uitstappen hebben we een huiszoekingsbevel. Begrepen, hoofdcommissaris?’

V

‘En die twee vliegticketten naar Buenos Aires, wat is daar dan mee?’ vroeg Cools dreigend. ‘Een absurd grote uitgave voor iemand met een modaal salaris.’

‘Voor zover ik juist ben geïnformeerd, staat het iedereen vrij om reizen te ondernemen’, zei de advocaat afgemeten. Hij was van het type “ideale schoonzoon” en liet zich ondanks zijn leeftijd door Cools niet van de wijs brengen. ‘De luchthavens van Zaventem en Buenos Aires zijn nog open, dus ik zie niet in waarom iemand niet...’

‘Omdat hij dat fokking niet kan betalen!’ brulde Cools. De advocaat glimlachte. ‘Ik wil begrip opbrengen voor de frustratie over uw onmacht, commissaris. Maar wilt u alstublieft uw toon matigen.’

Durbecq liet bij wijze van instemming een geluid horen dat het midden hield tussen een knor en een grom.

Cools plofte op een van de stoelen, die in de gang tegen de muur stonden. Durbecq en de advocaat bleven staan.

‘Dus commissaris’, zei de advocaat en hij verschoof zijn overjas die hij over zijn arm geslagen had. ‘U bent erin geslaagd om in het huis van mijn cliënt een groene jas te vinden, proficiat.’

‘Een groene jas en twee vliegticketten!’ onderbrak Cools.

‘Zeer juist. Alleen jammer dat de jas een damesmodel betreft, waar mijn cliënt zijn pols niet eens doorheen krijgt. Heeft u verder nog iets gevonden? Een grijze streep misschien? Een knoopje, speldje, kiezeltje, rondje, *whatever*? Nee? Dan verzoek ik om onmiddellijke vrijlating.’

‘Over mijn dood lijkt!’ riep Cools en sprong op. ‘We hebben nog dik twee uur, en die wil ik tot de laatste seconde uitmelken!’

‘Maar waarom dan, als ik vragen mag?’ De advocaat keek door de lege gang. ‘Als ik het goed begrepen heb, is er geen enkele onderzoekspiste meer.’

‘Dat moeten we u niet vertellen, meester’, kwam Durbecq tussenbeide. ‘De commissaris heeft gelijk: hij heeft nog twee uur, die mogen we helemaal gebruiken.’ De advocaat knikte en gaf een rukje aan zijn zijden stropdas. ‘Bon, ik begrijp het.’ Hij keek van Cools naar Durbecq. ‘Thuis zit u ook maar in uw kot zeker? Soit, ik zal mijn cliënt op de hoogte brengen.’ Hij knikte hen allebei toe en verdween weer in de verhoorruimte.

‘Ik zei toch dat het grijs was?’ bromde Durbecq.

‘Maar Hortense, ik...’

Durbecqs ogen schoten vuur. ‘Stef, zwijg nu eens voor één keer! Ik heb godverdomme de onderzoeksrechter van de tennisbaan gesleurd voor een grijze streep.’

‘Groen...’

‘Mij wordt het stilaan groen en geel voor ogen! Denk je nu serieus dat welke dader dan ook, twee mensen om zeep helpt en vervolgens doodleuk zijn overjas in de gangkast laat hangen? Nog los van de vraag of je ergens hard had kunnen maken dat dát de vage schim op het beeldscherm was.’

‘Misschien net hard genoeg om hem langer vast te houden. Nu moet het in twee...’

‘Precies Cools, nu moet het in twee uur.’ Ze zwaaide haar arm in de richting van de trappen. ‘Ik heb op kantoor een antieke zandloper. Die draai ik nu om en als ik daar het laatste korreltje zie vallen, dan bel ik de politiekapel om Yves Schyns feestelijk uitgeleide te doen!’ Durbecq liep weg en haar hakken klakten nijdig door de hal van het lege gebouw.

VI

‘Nog niet scheelgekeken op dat filmpje?’ bromde Cools naar zijn team dat gedrieën achter Cifs laptop gebukt zat. ‘Kam liever die doos met spullen uit die we meenamen van de huiszoeking.’

‘Er is nog iets’, zei Ilse, terwijl ze voorovergebogen bleef kijken. ‘Kom eens?’

Moedeloos slofte Cools naar de hoek van de observatieruimte. ‘Nee hè, weer die streep? Ik ga vannacht nog dromen van dat ding.’

‘Hier, wat is dat?’ tikte Thomas tegen het scherm. Het leer van zijn jack kraakte toen Cools zich tussen zijn collega’s wurmde. ‘Ik zie alleen een streep in een zilveren bol, sorry.’

‘Wacht, ik heb het stukje video uitgeknipt’, zei Cif. ‘Het is maar twee seconden, maar als het beweegt zie je het beter.’ Hij drukte op play.

Cools verstarde. ‘Wat is dat? Een stuiterbal?’

‘Ik zet hem nu stil, dan moet het duidelijk zijn.’

‘Een meisje dat hinkelt?’ Cools kwam overeind. ‘*Et alors?*’

Ilse keek omhoog naar Cools. ‘De spiegeling van de bol reikt verder dan de camera. Het lijkt aan de overkant van de straat. Misschien heeft zij iets gezien?’

‘Mogelijk’, zei Cools en krabde in zijn stoppelbaard. ‘Haar oproepen dan maar?’

‘Dat wordt lastig’, meende Thomas. ‘Zo te zien is ze minderjarig. Ondervragen mag alleen door gespecialiseerd personeel en onder toezicht van de ouders.’

‘What the fok! Dat zijn psychologen, van die nuffige tantes. Die hebben nu ook geen zak te doen, uit hun nest rammelen dat spul!’

‘Rustig aan ouwe’, zei Ilse. ‘We hebben al rondgebeld. Er zijn een hoop zieken en bovendien heeft een aantal zich ook nog vrijwillig gemeld in de zorg. Er is er één, maar het duurt nu nog meer dan een uur voor die hier is.’

Cools keek op zijn horloge. ‘Dat is te lang. Als dat kind niks gezien heeft staan we helemaal nergens.’

‘We kunnen er naartoe gaan om dat af te toetsen?’ opperde Cif. ‘Zij moet daar ergens wonen, het is hooguit een kwartier rijden. En als we daar toch zijn kan ik mijn laptop aan de originele beeldschermen hangen, misschien levert dat nog iets op.’

‘Thuis zitten we ook maar in ons kot’, zei Cools peinzend. Hij sloeg Thomas op de schouders. ‘Jij pluist die doos gevonden voorwerpen uit, wij drieën rijden naar de bank.’

VII

‘Stop hier op de parkeerstrook’, zei Cools tegen Ilse en wees op de zilverkleurige brievenbus. ‘Misschien geeft het kutding meer geheimen prijs als dat vierdehands lijk van ons er niet opstaat.’

Ilse parkeerde langs een haag en Cools hees zich uit de auto. Hij keek even rond en rolde een sigaret.

‘Bekijken jullie binnen nog eens alles grondig, ik steek de weg over.’ Op zijn gemak wandelde hij op de brede Veltwijcklaan, terwijl Ilse en Cif het politielint verbraken.

Voor het trottoir tegenover het bankgebouw stond hij stil en keek van links naar rechts over de doodstille straat, die zich onder een rij imposante kastanjabomen uitstreckte. De stoep was met krijt volgetekend. Strepen, vakken. Op de lagere school had hij daarvan al niets begrepen. Hij inhaleerde diep, keek nog eens naar het krijt en schopte een steentje weg.

‘Roken is vies’, zei een meisjesstem achter hem.

Cools blies zijn rook omhoog en mikte zijn sigaret in de richting van een rioolput een eindje verderop. Hij draaide zich om naar een meisje op een fiets en wees naar het krijt.

‘Kom jij hier wel eens hinkelen?’

‘Ja hoor!’, zei het meisje enthousiast. ‘Maar deze heb ik niet getekend. Die van mij zijn beter, maar het paste niet meer op de stoep.’

‘En ken jij deze meneer misschien?’ Cools viste zijn telefoon uit zijn binnenzak, zocht de foto van Yves Schyns en liet ze aan het meisje zien. Ze keek hem aan.

‘Die staat hier altijd keilang te wachten met oversteken’, zei ze. ‘Maar nu moet ik gaan, ik mag van mama elke dag maar even naar buiten.’

Voor Cools gedag had kunnen zeggen fietste ze slingerend via de oprit naar de achterkant van het huis.

Cools bestudeerde de krijstreden patronen en zette een stap naar voren. Hij keek naar het bankgebouw aan de overkant en nog eens naar de grond. Toen stak hij in een rechte lijn de straat over.

VIII

‘Hoe gaat het hier?’ vroeg Cools toen hij binnenkwam. Ilse en Cif staken hun hoofden boven de inkombalie uit.

‘De beelden zijn op deze kleine schermen inderdaad een stuk duidelijker’, zei Cif. ‘Maar hoe ben jij hier in binnengeraakt?’

‘We lieten de camera net even gewoon wat opnemen, maar jou hebben we niet zien aankomen.’ Ze stond op en boog zich voorover om naar het looppad voor de deur te kijken.

Cools wees met zijn duim achter zich.

‘De klootzak heeft strepen op de stoep gekalkt. Net zolang tot hij een rechte lijn vond die onzichtbaar voor die ene camera was.’ Hij leunde met twee handen tegen de toog. ‘Maar hoe bewijzen we dat Yves Schyns hier gisteren de weg overstak? Met heel veel chance krijgen we misschien een bruikbare verklaring van dat kind, maar dat duurt allemaal veel te lang.’

‘Hoe lang hebben we nog?’ vroeg Ilse.

‘Vijfendertig minuten’, antwoordde Cools. Met de vlakke hand sloeg hij zo hard op de balie dat een kalender van de muur viel. ‘Godverrrrdomme!’

‘Het wordt krap’, zei Cif. ‘Maar kom eens hier in het hok. Ik heb mijn laptop ertussen gezet en het beeld van de opnames van gisteren op deze schermen vergroot. En nu zie je hier...’

Cools kreunde. ‘Geen grijze strepen of hinkelmeisjes meer, alsjeblieft.’

Ilse rekte zich uit en geeuwde. ‘Dit is beter. Veel beter.’

‘Genoeg om Durbecq te laten...’

‘Meer dan genoeg.’

IX

Met piepende banden gierde de auto de Noordersingel op.

‘Gas geven Ilse, we halen dat godverdomme nooit!’ tierde Cools.

‘Probeer Durbecq nog eens’, riep Cif achterin boven het geluid van hun sirene uit.

Cools grabbelde naar zijn telefoon en drukte op het laatst gebelde nummer.

‘Durbecq!’

‘Ah, gelukkig. Hortense, alsjeblieft! We komen eraan en...’

‘Waar zijn jullie?’

‘Slachthuissite. Vijf minuten, max. We hebben...’

‘Ik ga hier aan het raam staan en als de tijd daar is en jullie zijn nog niet op de parking, dan neem ik de trap naar

beneden. Ik zal dat rustig doen, maar eenmaal in de verhooruimte laat ik hem gaan. Dat is de tijd die je nog hebt.’ Ilse gaf bij een stoplicht zoveel gas dat Cools in de passagiersstoel achterover gedrukt werd. Een eenzame vrachtwagen moest vol in de ankers toen ze door het rood vlogen.

‘Wat is dat daar allemaal..?’

‘Niks! Luister Hortense, ik heb...’

‘Ik heb ook, Stef. Gebeld met de procureur bijvoorbeeld, en de directeur-generaal. Razend, allebei.’

‘Wachtwachtwacht..! Ik heb je nog nooit iets gevraagd, wilde ik zeggen. Maar nu smeed ik je om...’

‘Je hebt daarstraks nog iets gevraagd, minder dan drie uur geleden. Nee dus, wat het ook is.’

Cools keek van het toestel naar Ilse. ‘Opgehangen.’

Ilse reageerde niet en gaf een slinger aan het stuur en Cools moest zich vastgrijpen.

‘Wat ga jij in godsnaam doen?’ brulde Cools. ‘Dit is het andere baanvak, de tegenliggers...’

‘We kunnen alleen zo direct de parking op’, zei Ilse grimmig. ‘Bij de stoplichten draaien kost teveel tijd.’ Met een voorbij-jankende huil van zijn claxon week een tegenligger uit.

X

Hijgend liet Cools zich in de verhoorkamer op een stoel vallen. Ilse bleef bij de deur staan en Thomas kwam een mapje brengen.

‘Zit alles..?’

Thomas knikte en verliet de ruimte weer.

‘Bon, commissaris’, sprak de advocaat en nam een gouden horloge uit zijn vestzak dat hij parmantig openklikte. ‘U

hebt nog exact zeven minuten.’ Hij klapte het dekseltje weer dicht en liet het uurwerk in zijn zak glijden. ‘Hoewel ik dit circus zo beu ben als koude pap, gun ik iedereen zijn afgang.’ Cools negeerde de advocaat. ‘U had het mooi voor elkaar, mijnheer Schyns’, zei hij. ‘De perfecte moord. Of laat ons zeggen dat het de perfectie benaderde.’

Schyns blikte schichtig naar zijn raadsman.

‘U verbeuzelt uw laatste minuten’, zei de advocaat. ‘Ter zake alstublieft.’

‘Zeker, zeker. Maar uw cliënt heeft recht op een kort resumé.’ Hij sloeg de dossiermap open, liet zijn ogen over de pagina’s glijden en keek met een ruk op. ‘Of wilt u zelf vertellen hoe het gegaan is?’

Met een vuist voor zijn mond om een droge kuch te verbergen, schudde Schyns van nee.

‘Gelijk heeft u. Ik word ervoor betaald, nietwaar? Soit, zoals ik al zei: mooi voor elkaar. Een collega rooft een paar miljoen, de directeur betrapt haar en wordt om die reden gewurgd. Zo klaar als water, en wie maakt zich in coronatijden nu nog druk over een mogelijke andere toedracht?’ Cools wachtte even. ‘Helaas voor u sluit het autopsierapport die gang van zaken volledig uit.’

De advocaat boog langzaam naar voren. ‘Komt u nu nog verder dan een handvol insinuaties? Wat doe ik hier eigenlijk nog? De tijd volmaken?’

Cools grijnsde. ‘Thuis zit u ook maar in uw kot, meester.’

De advocaat liep rood aan. ‘Nog twee minuten, commissaris.’ Werktuiglijk keek Cools op zijn horloge en knikte. Hij trok een foto uit het mapje en schoof die over de tafel.

‘Ah nee hè’, riep de advocaat. ‘Wat hebben we nu weer. Een streep? Een vlek? Een scheikundig product?’

Met zijn vinger prikte Cools op het midden van de foto, iets verder van de grijze streep dan waar het hinkelmeisje stond.

‘Nee, een Google-auto.’

Schyns keek op. ‘Watte..?’

‘Zo’n auto van Google-maps’, zei Cools. ‘Die van elke godvergeten, doodlopende landweg foto’s maakt voor *street-view*. Gisteren toevallig van de Veltwijcklaan in Ekeren.’ Hij wendde zich naar de advocaat. ‘Moet ik de foto’s nog laten zien, meester?’

© Hugo Lijten, 2020

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Hugo Luijten is historicus en schrijver. Hij debuteerde met de oorlogsroman *Offer voor een verloren zaak*. Naast romans schrijft hij regelmatig columns en artikelen voor kranten, vakbladen, online magazines en radioprogramma's.

Bij Uitgeverij Lannoo verschenen van zijn hand de thrillers:

Meer informatie of kopen:

Verast (2018)

De Brexitmoorden (2019)

Het jaar van de slang (2020)

Kijk ook op:

www.hugoluijten.eu

www.lannoo.be